

Der bliver her Tale dels om den Behandling, som Lægen kan yde i sin Konsultation eller i Patientens Hjem, dels om den Behandling, som bedst kan eller nødvendigvis skal foregaa paa en Helbrédelsesanstalt. Blandt disse Anstalter findes tre Hovedgrupper, nemlig de af Staten drevne eller direkte støttede Anstalter, de af Amts- eller Købstadkommuner drevne, og endelig de af private drevne Helbrédelsesanstalter.

Blandt de af Staten drevne eller direkte støttede Anstalter indtager de, der er beregnede til at behandle de i Fattiglovens § 61 (Lov Nr. 58 af 14. Marts 1924) nævnte Tilfælde, (særlig blinde, døvstumme, sindssyge, aandssvage, Epileptikere, vanføre, lem-læstede, tuberkuløse, Lupuspatienter, Kræftpatienter m. fl.) den dominerende Stilling, baade hvad Antal og Pladser angaar. Til de af Staten drevne eller af Staten støttede Helbrédelsesanstalter, henhører desuden — men ud fra helt andre Begrundelser — Rigshospitalet og Statshospitalet i Sønderborg.

Indenfor Gruppen, de kommunale Helbrédelsesanstalter, vil man i det væsentlige finde det, man sædvanligvis forstaaer ved Sygehuse eller Hospitaler, og som er beregnede paa at behandle alle de indenfor Sygehusets Omraade forefaldende Sygdomme, først og fremmest kirurgiske og medicinske, og endelig finder man indenfor den private Gruppe baade Sygehuse, Specialklinikker, Kuranstalter, Sanatorier, Rekonvalescenthjem m. v. beregnede paa Personer, som af en eller anden Grund ikke kan eller vil behandles paa de af det offentlige drevne Behandlingssteder.

Til Lægebehandlingen maa henregnes Forsyningen med Bandager, kunstige Lemmer m. v., og Adgang hertil foreligger dels hos »Samfundet og Hjemmet for vanføre«, Invalidenævnet i Sønderborg og Folkekuranstalten ved Hald, dels hos et Antal private Bandagister over hele Landet.

Betalingen af den nødvendige Lægebehandling udredes paa forskellig Maade. En Del Invalider udreder selv Betalingen enten direkte eller indirekte (gennem private Sygeforsikringsselskaber) eller faar Hjælp gennem velgørende Institutioner, Legater o. l., en anden — og talmæssig set langt større — Del faar Behandlingen betalt gennem de anerkendte Sygekasser og (eller) Invalideforsikringen, og endelig udreder det offentlige Forsørgelsesvæsen paa forskellig Maade Betaling for den nødvendige Lægebehandling i adskillige Tilfælde.

Af de gældende Lovbestemmelser m. v. maa Opmærksomheden navnlig henledes paa nogle enkelte.

For de anerkendte Sygekassers Vedkommende maa saaledes erindres, at Hjælpen til Læge- og Sygehusbehandling m. v. ydes saavel til Medlemmerne selv som til disses Børn under 15 Aar, men at Hjælpen ved Lov og Vedtægt er begrænset paa forskellig Maade, saavel i Henseende til Udstrækning som til Art. Af Vigtighed i denne Forbindelse er den hidtil fulgte Praksis, at Sygekasserne ikke yder Hjælp til Behandling af medfødte Legemsfejl eller Abnormiteter, saafremt de paagældende Defekter holder sig paa samme Standpunkt som ved Fødslen (jfr. Haandbog for Bestyrelser af Sygekasser, 4. Udg., 1924, Side 123—24), samt at Sygekasserne kun i meget begrænset Omfang yder Hjælp til Bandager, kunstige Lemmer o. lign.

For Invalideforsikringens Vedkommende maa navnlig erindres Bestemmelserne i Invalideforsikringslovens § 20, hvorefter det kan paalægges de forsikrede og Invalidere-nyderne at underkaste sig Kur og Pleje m. v., som da betales af Forsikringens Midler. Krav om Kur m. v. kan efter den citerede Paragraf rejses, saafremt Invalideforsikringsraadet skønner, at en truende Invaliditet i Lovens Forstand (Nedsættelse af Erhvervs- evnen til $\frac{1}{3}$ eller derunder) kan afværges, eller at en indtraadt Invaliditet kan nedsættes under Lovens Grænse. Undlader vedkommende at underkaste sig den krævede Kur, kan Retten til Invalidere- helt eller delvis forbydes, jfr. Lovens § 23. Udgifterne ved